

Sygn. akt III AUa 622/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. w Szczecinie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podjęcie wypłaty emerytury z datą wcześniejszą

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 maja 2013 r. sygn. akt VI U 329/13

oddala apelację.

SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 622/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. K. wniosła odwołanie od decyzji z dnia 14 marca 2013 roku odmawiającej uchylenia swojej decyzji z dnia 22 września 2011 roku wstrzymującej ubezpieczonej wypłatę emerytury w trybie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, twierdząc, że zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku cytowany przepis został uznany za niekonstytucyjny.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego pozbawiło mocy prawnej wskazanego przepisu z dniem 22 listopada 2012 roku, a pozwany decyzją z dnia 27 grudnia 2012 roku podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 22 listopada 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku sprawy M. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o podjęcie wypłaty emerytury z datą wcześniejszą w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 14 marca 2013 roku, oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona M. K. prawo do emerytury uzyskała na podstawie decyzji ZUS z dnia 9 stycznia 2008 roku od dnia 1 listopada 2007 roku. Na mocy decyzji pozwanego z dnia 22 września 2011 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury ubezpieczonej od dnia 1 października 2011 roku w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jako podstawę prawną wskazał art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz.Ust. z 2010 roku nr 257 poz. 1726). Od decyzji tej ubezpieczona nie odwołała się.

W dniu 27 listopada 2012 roku ubezpieczona złożyła w ZUS wniosek o wznowienie wypłaty zaległej emerytury od dnia 1 października 2011 roku wraz z odsetkami.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 27 grudnia 2012 roku wznowił wypłatę emerytury od dnia od dnia 22 listopada 2012 roku, a decyzją z dnia 14 marca 2013 roku odmówił uchylenia swojej decyzji z dnia 22 września 2011 roku w części, w której decyzja ta zawieszala prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku.

Ubezpieczona odwołała się w dniu 12 kwietnia 2013 roku od tej decyzji do Sądu Okręgowego— Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, że przepis art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. Ust z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu obowiązywał na mocy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku od dnia 1 października 2011 roku. Na podstawie tej regulacji prawnej organ rentowy decyzją z dnia 22 września 2011 roku wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 uznał ten przepis za niezgodny z Konstytucją, w zakresie w jakim dotyczy osób które nabyły prawo do emerytury w okresie między 8 stycznia 2009 roku, a dniem 31 grudnia 2011 roku.

Sąd I instancji podniósł, iż we wniosku o wznowienie postępowania ubezpieczona powołała się na powyższe orzeczenie, wnosząc o uchylenie decyzji z dnia 22 września 2011 roku poprzez nakazanie wypłaty świadczenia emerytalnego od dnia 1 października 2011 roku. Powołując się na treść przepisu art. 145a k.p.a. Sąd Okręgowy uznał, iż wniosek ubezpieczonej został wniesiony w terminie i zawierał wszystkie elementy wymagane przez prawo.

Sąd Okręgowy po analizie stanu faktycznego stwierdził jednak, iż stanowisko ubezpieczonej, co do tego, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy jej sytuacji prawnej jest niezasadne bowiem była osobą uprawnioną do emerytury na podstawie decyzji pozwanego wydanej w dniu 9 stycznia 2008 roku. Tymczasem z uzasadnienia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wynika, że na mocy tego wyroku tylko emeryci, którzy nabyli prawo do świadczenia i jego realizacji w określonym przedziale czasowym tj. od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku nie podlegają rygorom wynikającym z art.103a ustawy o emeryturach i rentach.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła ubezpieczona zarzucając mu:

- naruszenie art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez uznanie, że ubezpieczona uzyskując prawo do emerytury (przy jednoczesnym zawieszeniu jej wypłaty) przed 8 stycznia 2008 roku w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku podlegała rygorom wynikającym z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, co pozbawia ją prawa do emerytury za ten okres, podczas gdy do osób które uzyskały prawo do emerytury od 8 stycznia 2009r. art. 103a nie ma zastosowania,

- naruszenie art. 8, art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez brak bezpośredniego zastosowania przepisów ustawy zasadniczej wprost z pominięciem przepisów zdaniem skarżącej niekonstytucyjnych tj. art. 103 a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, (Dziennik Ustaw Nr 257, Poz. 1726) w zw. z art. 2, 21, 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co jest w pełni uzasadnione wykładnią językową przepisów Konstytucji,

alternatywnie

- naruszenie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez brak zawieszenia wszczętego postępowania i przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu do rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności art. 103 a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, (Dziennik Ustaw Nr 257, Poz. 1726) w zw. z art. 2, 21, 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez przywrócenie należnych świadczeń emerytalnych od czasu ich zawieszenia tj. od dnia 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku, ewentualnie zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw przez Trybunał Konstytucyjny. Ponadto ubezpieczona wniosła o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadniając apelację ubezpieczona podkreśliła, że prawo do emerytury uzyskała od dnia 1 listopada 2007 roku, przy czym wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. W ocenie ubezpieczonej, decyzja z dnia 9 stycznia 2008 roku stanowiła tylko ekspektatywę prawa do emerytury, gdyż ubezpieczona nie spełniła ostatniego warunku do otrzymania prawa do emerytury – mianowicie nie rozwiązała stosunku pracy. Wypłata świadczenia została podjęta z dniem 1 marca 2009 roku, gdyż ustawą z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych została usunięta z porządku prawnego ust. 2a z art. 103a z ustawy o emeryturach i rentach FUS, wskutek czego osoby posiadające odpowiedni staż pracy i wiek mogły wystąpić do organu rentowego z wnioskiem o wypłatę świadczeń emerytalnych bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Następnie decyzją z dnia 27 września 2011 roku została zawieszona wypłata emerytury, począwszy od 1 października 2011 roku, na podstawie art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczoną. Stan prawny na podstawie której wydano decyzję zawieszającą wypłatę emerytury uległ zmianie z chwilą zajęcia stanowiska przez Trybunał Konstytucyjny, który wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w którym znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikająca z art. 2 Konstytucji.

Jednocześnie ubezpieczona wskazała, iż w świetle uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego można by powziąć wątpliwość, czy ubezpieczona, jako osoba która nabyła prawo do emerytury z dniem 1 listopada 2007 należy do tej grupy emerytów, do których w świetle orzeczenia Trybunał, art. 103a nie ma zastosowania. W ocenie powódki, wątpliwości te rozwiązał organ rentowy, który decyzją z dnia 27 grudnia 2013 roku wznowił ubezpieczonej wypłatę świadczenia od 22 listopada 2012 roku i tym samym przesądził, że ubezpieczona należy do tej grupy emerytów, którym

świadczenie winno być wypłacane, pomimo nierozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca była świadczona bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

W opinii ubezpieczonej, niedopuszczalny jest podział stosowany przez Sąd I instancji na emerytów „sprzed” - ekspektatywy prawa do emerytury przed 8 stycznia 2009 roku i tych „po” - (wniosek o emeryturę złożony od 8 stycznia 2009 roku), albowiem wszyscy ci ubezpieczeni nabyli skutecznie prawo do emerytury (emerytura wypłacona) na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z dnia 21 listopada 2008 roku. Odmawianie prawa do emerytury pierwszej grupie (do której należy skarżąca) prowadzi do dyskryminacji, co jest nie do pogodzenia z konstytucyjną zasadą równości obywateli wobec prawa o czym stanowi art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP.

Reasumując ubezpieczona wskazała, iż skoro organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 października 2011 roku a podjął ją od 22 listopada 2012 roku, należy zmienić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego zobowiązując organ rentowy do wypłaty ubezpieczonej emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie jest zasadna.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przedmiot sporu dotyczył wznowienia ubezpieczonej wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie jest oczywisty i niesporny. Nie ma wątpliwości co do faktu, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od 1 listopada 2007 roku, kiedy obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej i w oparciu o ten przepis wnioskodawczyni zawieszono wypłatę emerytury wobec kontynuowania przez nią zatrudnienia. Po uchyleniu tego przepisu, na wniosek skarżącej wypłata świadczenia została wznowiona. Wobec wejścia w życie art. 103a ustawy emerytalnej, skarżącej ponownie zawieszona została wypłata emerytury, gdyż skarżąca nadal pracowała.

Ubezpieczona opiera swoje roszczenie o wznowienie wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku na treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Sąd Okręgowy prawidłowo jednak ocenił, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do sytuacji wnioskodawczyni.

W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz.U. z 2012 r., poz. 1285) Trybunał orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, **bez konieczności rozwiązania stosunku pracy**, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającego z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co istotne, Trybunał wskazał w uzasadnieniu orzeczenia wyraźnie, iż **obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku**. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, w zakresie, w jakim przewiduje zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, utracił bowiem moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 roku.

Analiza okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od 1 listopada 2007 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

W niniejszej sprawie zachodzą przesłanki, które uprawniały organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonej w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczona w dniu wejścia w życie przepisu art. 103a ustawy emerytalnej (1 października 2011 roku) pobierała przyznane jej świadczenie, kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. przed dniem 1 listopada 2007 roku. Uznać zatem należy, iż swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję znowelizowanego art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zaś organ rentowy zasadnie wstrzymał jej wypłatę świadczenia emerytalnego. Tym samym zaskarżoną decyzję organu rentowego należy uznać za prawidłową i odpowiadającą obowiązującemu prawu. Stwierdzić bowiem należy, że zawieszenie wypłaty świadczenia w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku (w tym czasie ubezpieczona nieprzerwanie kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. przed dniem 1 listopada 2007 roku) nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o wypłatę świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Innymi słowy niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść zaskarżonej decyzji, co powodować musiało oddalenie odwołania.

Twierdzenia skarżącej, iż podstawa rozstrzygnięcia tj. art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS narusza konstytucyjną zasadę równości obywateli wobec prawa są chybione.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, istota tej zasady sprowadza się do nakazu takiego stanowienia i stosowania prawa, by obywatel mógł układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki prawne, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji (zob. np. orzeczenie TK z 24.05.1994 r., K 1/94, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 10, s. 78; wyrok z 02.06.1999 r., K 34/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 94, s. 482). Z ogólnej zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika szereg zasad szczegółowych, do których należy m.in. zasada niedziałania prawa wstecz, obowiązek wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniej vacatio legis oraz zasada ochrony praw nabytych. Ta ostatnia zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce

lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych - zarówno publicznych, jak i prywatnych, a także maksymalnie ukształtowanych ekspektatyw tych praw, a więc sytuacji prawnych, w których zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo. Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że odstępianie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zasada ochrony praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Istnieją dziedziny życia i sytuacje, w których uprawniony musi liczyć się z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać zmian regulacji prawnych, w tym również zmian, które znoszą lub ograniczają dotychczas zagwarantowane prawa podmiotowe.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, odnosi się do innej niż odwołująca się kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych, którzy działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku). Jak trafnie wywiódł Trybunał w motywach wyroku - gdyby ci ubezpieczeni wiedzieli, że nastąpi niekorzystna zmiana stanu prawnego, uzależniająca realizację prawa od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to ich decyzja, czy przejść na emeryturę, mogłaby być inna. Zatem tylko osoby, które w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Takie stanowisko dominuje w orzecznictwie sądów i prezentują je między innymi Sąd Apelacyjny w Szczecinie (wyrok z dnia 24 kwietnia 2013 r. III AUa 974/12 LEX nr 1316284), Sąd Apelacyjny w Poznaniu (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r. III AUa 191/13 LEX nr 1316242 , czy Sąd Apelacyjny w Łodzi (wyrok z dnia 16 kwietnia 2013 r. III AUa 299/13). Oznacza to, że art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury po 1 stycznia 2011 roku, jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, a więc przepisu uniemożliwiającego realizację prawa do emerytury do czasu rozwiązania stosunku pracy. W stosunku do tej ostatniej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził „nowej” treści ryzyka emerytalnego, skoro wymóg rozwiązania stosunku pracy był dla nich „starym” ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę. Do tej właśnie kategorii ubezpieczonych należy odwołująca się w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, podzielając stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację wnioskodawczyni za bezzasadną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.